

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **M. S.,**
bytem X
zastoupeného Mgr. Filipem Petrášem,
advokátem se sídlem 2. května 7134, 760 01 Zlín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje,**
se sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 18. 4. 2019, č. j. KUZL-61236/2018, sp. zn. KUSP-61236/2018/DOP/Mu,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Zlína (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 7. 2018,

č. j. MMZL 091751/2018, sp. zn. MMZL-006411/2018-JC-PŘ-OOSA-359/2018 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“), kterého se dopustil tím, že dne 22. 12. 2018 v časovém úseku od 17:05 do 18:05 hodin, v obci Březůvky, v blízkosti domu č. X, jako osoba, která byla v čase blízkém výzvě policistů řidičem motorového vozidla tovární značky Opel Zafira, registrační značky X, u níž vzniklo oprávněné podezření, že řídila vozidlo pod vlivem alkoholu, se opakovaně odmítl podrobit na výzvu policisty vyšetření ke zjištění, zda nebyl při řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu. Tímto jednáním porušil ustanovení § 5 odst. 1 silničního zákona.
3. Za spáchání přestupku byla žalobci podle ustanovení § 35 písm. b), c), § 46 a § 47 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a dle ustanovení § 125c odst. 5 písm. a), § 125c odst. 6 písm. a) silničního zákona uložena pokuta ve výši 30 000 Kč a sankce zákazu činnosti v trvání 18 měsíců od data nabytí právní moci rozhodnutí. Současně byla žalobci podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a v souladu s ustanovením § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000 Kč.

II. Žaloba

4. V žalobě žalobce předně uvedl, že napadené rozhodnutí (a potažmo i rozhodnutí správního orgánu I. stupně) je stiženo vadami, které mají za následek nesprávnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí, rozhodnutí správního orgánu I. stupně a současně také řízení, které jejich vydání předcházelo.
5. Žalobce v první řadě namítá, že rozhodnutí o vině žalobce je založeno na důkazech, získaných v rozporu s právními předpisy. Napadá jednak jednání oznamovatele přestupku, M. N., a jeho vliv na průběh událostí, k nimž došlo dne 22. 12. 2017 po cestě ze Zlína do obce Březůvky a před domem č. p. X v obci X, jednak samotný průběh zásahu ze strany Policie ČR vůči jeho osobě. Žalobce má za to, že jednotlivé úkony nebyly provedeny v souladu s příslušnými právními předpisy a jednáním oznamovatele bylo zasaženo do základního práva žalobce na právní pomoc (ve smyslu čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Oznamovatel svým jednáním podle názoru žalobce zasahoval do činnosti příslušníků Policie ČR a překročil své oprávnění. Dále oznamovatel zasáhl do průběhu úkonů i tím, že žalobci znemožnil účinné uplatnění práva na právní pomoc a to tak, že mu znemožnil realizovat poradu se svým právním zástupcem. Nestandardnímu průběhu celého zásahu dále nasvědčuje skutečnost, že s oznamovatelem nedošlo na místě k sepsání úředního záznamu o jeho oznámení a oznamovatel jej sepsal dodatečně sám.
6. Dále se žalobce domnívá, že došlo k nesprávnému právnímu posouzení skutku, neboť jednáním žalobce nebyly naplněny znaky skutkové podstaty přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) silničního zákona. Žalobce v době, kdy vůči němu byla ze strany příslušníků Policie ČR učiněna výzva dle ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) silničního zákona, se již cca 30 minut nacházel v uvnitř rodinného domu č. p. X v obci Březůvky, tj. ukončil řízení i veškeré úkony související s provozem motorového vozidla. Uběhl

tedy časový úsek od ukončení jízdy, a tudíž nebyl dán důvod učinění výzvy k podrobení se orientačnímu vyšetření spočívajícímu v provedení opakované dechové zkoušky a odbornému vyšetření spočívajícímu v odběru biologického materiálu (konkrétně žilní krve). Žalobce dále trvá na tom, že nebyl seznámen s důvodem jeho pronásledování a nebyla mu sdělena informace o tom, že bylo učiněno oznámení na operačním středisku Policie ČR a na místo byla vyslána policejní hlídka.

7. Správní orgán dle žalobce postupoval v rozporu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) na základě provedených důkazů došel k nesprávným skutkovým zjištěním a porušil zásadu *in dubio pro reo*. V průběhu správního řízení nebylo prokázáno, že by se projednávaný skutek stal a že by jej spáchal žalobce. Správní orgán dále odmítl provést důkazy navrhané žalobcem, ač dle názoru žalobce provedení navrhaných důkazů mělo zcela zásadní význam pro posouzení otázky přípustnosti dalších důkazů ve vazbě na jejich namítanou nepřípustnost. Nebyl zjištěn přesný obsah komunikace mezi oznamovatelem přestupku a žalobcem, žalobce ani nebyl oznamovatelem zpraven o tom, že oznamovatel pojal podezření, že by žalobce mohl být pod vlivem alkoholu a že oznámil toto své podezření Policii ČR. Důkazní břemeno k prokázání, že jednání mající znaky skutkové podstaty se dopustil obviněný, nese správní orgán, přičemž dle názoru žalobce žalovaný toto důkazní břemeno neunesl, když neprokázal jednotlivé znaky skutkové podstaty přestupku.
8. Závěrem žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření s podanou žalobou nesouhlasil. K jednotlivým žalobním námitkám uvedl následující.
10. K žalobní námitce o povinnosti správního orgánu unést důkazní břemeno uvádí žalovaný, že žalobcem užitý termín důkazní břemeno není správným, protože správní orgány mají důkazní povinnost prokázat spáchání přestupku, který je žalobci kladen za vinu. Tuto povinnost žalovaný splnil prostřednictvím řádně provedených důkazů.
11. K žalobní námitce nesprávného právního posouzení skutku, kdy dle žalobce prý nebyly naplněny znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) silničního zákona, odkázal žalovaný na napadené rozhodnutí. K aplikovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 7/2017 žalovaný doplňuje, že je nutné posoudit jednotlivé skutkové okolnosti případu individuálně a nikoli mechanicky, jak se v tomto případě pokouší žalobce tím, že cituje závěry dvou rozsudků Nejvyššího právního soudu, které však na jeho případ nejsou aplikovatelné a žalovaný také jejich rozbořem vysvětlil proč. Skutkové okolnosti případu vymezil v jasných časových souvislostech, které se žalobce pouze snaží oslabit spekulacemi, aniž by předložil jakékoli konkrétní důkazy.
12. Ohledně žalobní námitky, že správní orgán I. stupně postupoval v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu a tedy dospěl k nesprávným skutkovým závěrům, žalovaný uvádí přesný opak, a sice že dokazování vedlo k jedinému možnému závěru, že se žalobce vytýkaného přestupku dopustil. Správní orgán I. stupně i žalovaný posuzovali věrohodnost důkazů svědeckých výpovědí policistů a oznamovatele

přestupku oproti výpovědi obviněného. Žalovaný poukazuje na dezinterpretace žalobce v žalobě, kdy žalovaný má na mysli zejména tvrzení žalobce ohledně věrohodnosti oznamovatele M. N. Žalobce poukazoval na to, že žalovaný posuzoval věrohodnost oznamovatele optikou judikatury Nejvyššího správního soudu, týkající se věrohodnosti policistů jako svědků. Žalovaný naopak v napadeném rozhodnutí konstatoval, že oznamovatel vystupoval jako policista mimo službu, a při posuzování otázky věrohodnosti tohoto svědka vycházel z jiných souvislostí, nikoli z uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu. Tvrzení žalobce ohledně chování oznamovatele v afektu je spekulací žalobce, když oba policisté vypověděli, že do jednání mezi nimi a žalobcem oznamovatel nezasahoval a nijak jej neovlivňoval. Ohledně návrhu žalobce na vyslechnutí dalších svědků žalovaný podotkl, že v napadeném rozhodnutí byly vysvětleny důvody odmítnutí důkazního návrhu.

13. K námitce expresivního hodnocení vnitřního psychického stavu žalobce učiněného žalovaným uvedl žalovaný, že vysvětlil v napadeném rozhodnutí, proč jednání žalobce považuje za iracionální a nelogické. Žalovaný nemusel své závěry opírat ani o žádné důkazy, protože ty žalobce poskytl sám svým chováním v místě svého bydliště, když byl policisty vyzván, aby se podrobil silniční kontrole. Žalovaný vycházel při ukládání správního trestu pokuty a zákazu činnosti i z evidenční karty řidiče, přičemž žalobce musí vzít v potaz to, že při jakémkoli budoucím porušení pravidel silničního provozu bude jeho chování posuzováno optikou a počtem záznamů karty řidiče jako přitěžující okolnost v jeho neprospěch. Žalobci nic nebránilo, aby se výzvě policistů podrobil a očistil se od podezření, že bezprostředně před výzvou řídil vozidlo po požití alkoholu. Právní závěry žalovaného vychází ze správního spisu a provedených důkazů. Fakt, že právní zástupce poskytl žalobci špatnou právní radu po telefonu, jde jediné k tíži advokáta a nikoli správního orgánu.

14. Žalovaný proto navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobce

15. Žalobce v replice uvedl následující.

16. Předně žalobce uvedl, že nelze souhlasit s tím, že správní orgány splnily svou povinnost důkazní a prokázaly žalobci spáchání přestupku na základě zjištěného skutkového stavu.

17. Správní orgány shodně uvádí, že zákon žalobci neukládal žádnou povinnost, aby se zdržel požívání alkoholických nápojů a takové počínání bylo jednoznačně na jeho vůli, úvaze a rozhodnutí, a měl možnost se rozhodnout, zda se zdrží požívání alkoholu do vyřešení situace a než jej policisté vyzvou, aby se podrobil dechové zkoušce. Správní orgány usuzují, že u žalobce vzniklo důvodné podezření, že může být ovlivněn alkoholem pouze dle tvrzení oznamovatele jakožto civilní osoby, avšak údajnou nestandardní jízdu žalobce viděl pouze oznamovatel, nikoli hlídka Policie ČR. Oznamovatel kromě nestandardní jízdy žalobce, který mu dle jeho tvrzení nedal přednost v jízdě a následně měl najíždět do protisměrného pruhu, neuvedl žádné další skutečnosti, které by dokládaly, že by žalobce mohl být ovlivněn alkoholem. Předpokladem, aby bylo po řidiči vyžadováno provedení dechové zkoušky a případnému vyšetření, zda není ovlivněn alkoholem, by mělo být důvodné a skutečné podezření právě policistů ve službě, kteří jsou kompetentní k provedení výzvy, a to na základě poznatků, které oni sami vnímali svými smysly, nikoli běžných účastníků

provozu na pozemních komunikacích. Pokud budou správní orgány bezmezně věřit civilním osobám, mohlo by to vést k šikanóznímu jednání ze strany některých civilních osob, které toho zneužijí.

18. Stran posuzování věrohodnosti výpovědi, primárně proti sobě stojí výpověď oznamovatele a žalobce. Pouze oznamovatel byl svědkem jízdy žalobce a mohl se tedy k ní vyjadřovat, stejně jako ke skutečnosti, zdali žalobce neřídil pod vlivem alkoholu. Policisté se mohli již vyjádřit pouze k tomu, že byli povoláni se dostavit k domu žalobce a k časovému zařazení jednotlivých okamžiků. Při hodnocení výpovědi oznamovatele pak navozují správní rozhodnutí dojem, že oznamovateli je nutno bezvýhradně věřit a jeho verze je naprosto pravdivá a logická, že oznamovatel by nenásledoval vůz žalobce, kdyby neměl žádný důvod. Rozhodnutí totiž dovozuje, že se nemůže jednat o akt osobní msty, když oznamovatel neměl povědomost o tom, kdo vozidlo řídí. S tímto žalobce nesouhlasí a uvádí, že aby se jednalo o osobní mstu, není třeba znát totožnost druhého řidiče.
19. Žalobce se neztotožňuje ani s tvrzením žalovaného, že žalobce byl v čase blízkém výzvě řidičem vozidla a doba, kdy k výzvě došlo, byla z pohledu správního orgánu přiměřená, adekvátní oznámení přestupku a dojezdové době do místa bydliště žalobce. Konkrétní časy jednotlivých událostí nebyly postaveny najisto a doba, kdy žalobce přestal být řidičem a kdy byl vyzván policisty, aby se podrobil dechové zkoušce, nebyla spolehlivě prokázána. Časy jsou dovozovány z úředních záznamů, které však nelze ve správním řízení použít jako důkaz.
20. Žalobce dále uvádí, že správní orgány pochybily tím, že nevysvětlily, proč se přiklonily ve svém hodnocení právě k variantě, že se v případě žalobce jednalo o dobu předcházející výzvě nepříliš vzdálenou od řízení motorového vozidla. Bylo nutné zkoumat, zdali nebyla přetržena bezprostřední souvislost děje mezi jízdou vozidla a jednáním řidiče poté, kdy se žalobce věnoval v blízkosti vozidla jiné činnosti. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2012, č. j. 2 As 130/2011 – 63 na rozdíl od žalovaného považuje žalobce za příléhavé a jedná se o velmi podobnou situaci. K výzvě může dojít bezprostředně po zastavení, nikoli však až hodinu po ukončení jízdy, navíc pokud osoba po celou tuto dobu požívá alkoholické nápoje, což nezakazuje žádná právní norma. V případě žalobce uplynulo mezi dobou ukončení jízdy a výzvou několik desítek minut, kdy navíc nelze přesně tuto dobu stanovit. V této souvislosti žalobce odkázal na rozhodnutí Městského soudu v Praze č. j. 9 A 51/2016 – 33, v němž doba do příjezdu policie byla velmi krátká, v řádu minut. V případě žalobce však šlo dle úředního záznamu o dobu 1 hod. 37 minut, což lze označit jako poměrně dlouhou dobu a dle názoru žalobce i nestandardní oproti době zásahu v citovaném rozhodnutí.
21. Ačkoliv zákon stanoví v určitých případech povinnost řidiče zdržet se požívání alkoholických nápojů po způsobení dopravní nehody, existují i zde dle Nejvyššího správního soudu mantinely pro učinění výzvy, které by správní orgány neměly překročit. Konkrétně žalobce cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2016, č. j. 9 As 62/2016 – 34, ze kterého vyvozuje, že i v případě, kdy zákon stanoví povinnost řidiče zdržet se konzumace alkoholických nápojů po ukončení jízdy, je nutné zkoumat okolnosti učinění výzvy a její oprávněnost. Z toho jednoznačně vyplývá, že v případě, kdy zákon takovou povinnost nestanoví, je nutné zkoumat okolnosti případu ještě důkladněji a posuzovat je s ohledem na okolnost, že řidič

žádnou povinnost zdržet se požívání alkoholických nápojů neměl a po ukončení jízdy se začal věnovat jiným činnostem.

22. V neposlední řadě žalobce uvedl, že žalovaný brání oznamovatele, který se sám musel dopustit přestupku spočívajícího v držení hovorového zařízení při jízdě motorovým vozidlem, když za jízdy kontaktoval Policii ČR ve chvíli, kdy současně pronásledoval žalobce.
23. Na závěr žalobce uvádí, že základem pro použití zásady *in dubio pro reo* a následného rozhodnutí ve prospěch obviněného je existence pochybností o správnosti a věrohodnosti zjištěného skutkového stavu. V daném případě však nebyla na jisto postavená časová osa mapující rozhodující události a nebylo dostatečně určeno, jaký čas uplynul mezi ukončením jízdy žalobce a výzvou policistů, kteří se následně na místo dostavili. Správní orgány však dle žalobce důkladně nezhodnotily a řádně nezdůvodnily, proč se přiklonily právě k závěru, že souvislost mezi důvodem výzvy a účastí žalobce v provozu na pozemní komunikaci byla bezprostřední.

V. Posouzení věci krajským soudem

24. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
25. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
26. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
27. Žalobce předně namítal, že rozhodnutí o vině žalobce je založeno na důkazech získaných v rozporu s právními předpisy, přičemž napadá jednak jednání oznamovatele přestupku M. N., jednak samotný průběh zásahu ze strany Policie ČR. Žalobce má za to, že jednotlivé úkony nebyly provedeny v souladu s příslušnými právními předpisy a jednáním oznamovatele bylo zasaženo do základního práva žalobce na právní pomoc.
28. K této námitce soud uvádí, že z výpovědí policistů nevyplývá zásah oznamovatele přestupku ani policejní hlídky do práva žalobce na právní pomoc. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl vyzván, aby nejdříve komunikoval s policejní hlídkou a odpovídal na dotazy policistů, právnímu zástupci žalobce telefonicky sdělil oznamovatel přestupku M. V. informace o proběhlých událostech. Z výpovědí policistů však nevyplývá, že by oznamovatel přestupku zasahoval do jejich úkonů, či nějakým způsobem v průběhu zásahu bránil žalobci v kontaktu s právním zástupcem. Oznamovatel přestupku měl policistům pouze sdělit informace, z nichž usuzoval, že žalobce řídil pod vlivem alkoholu. Žalobcem tvrzený slovní konflikt mezi ním a oznamovatelem přestupku nemohl mít vliv na úkony policistů, když v době učinění výzvy vůči žalobci, aby se podrobil dechové zkoušce, nebyl oznamovatel přestupku vůbec přítomen, jak vyplývá i z videozáznamu dokumentujícího průběh výzvy.

Naopak vyplývá z výpovědi policisty Z. Č., že k poradě žalobce s právníkem došlo již před jejich příjezdem i poté, a na základě toho žalobce odmítl podrobit se dechové zkoušce. Ze správního spisu dále nevyplývá ani žádný nestandardní postup ze strany policie, která vůči žalobci pouze učinila výzvu, aby se žalobce podrobil vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem. Soud proto tuto námitku vyhodnotil jako nedůvodnou.

29. Dále dle žalobce došlo k nesprávnému právnímu posouzení skutku, neboť jednáním žalobce nebyly naplněny znaky skutkové podstaty přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) silničního zákona.
30. Podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) silničního zákona *se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích se v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) a g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zviřeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou.*
31. Podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) silničního zákona *řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty, vojenského policisty, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.*
32. Soud souhlasí s žalobcem v tom, že výzvu, aby se řidič podrobil vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem, je možno učinit pouze v přímé souvislosti s jízdou. V daném případě má však soud za to, že časová souvislost mezi jízdou, resp. ukončením jízdy, a výzvou policistů nebyla přetržena, když k oznámení došlo v 16:25 hodin, policejní hlídka byla vyslána v 16:28 hodin, na místo bydliště žalobce dorazila v 16:56 hodin, poté do cca 10 minut byla provedena výzva k dechové zkoušce, a k ukončení úkonů policie pak došlo v 18:05 hodin. Uvedené časové údaje vyplývají jednak z úředních záznamů, jednak z provedených výpovědí. Dle názoru soudu není podstatné, v kolik hodin byly úkony policie ukončeny, ale to, že úkony byly započaty v co nejkratší možné době od oznámení i s ohledem na aktuální počasí a stav vozovky (bylo náledí) a dojezdovou vzdálenost policejní hlídky k domu žalobce (cesta ze služebny v Luhačovicích do příjezdu policistů k domu žalobce trvala dle výpovědi policisty Č. 18 minut, tento údaj přibližně koresponduje i s údaji v úředních záznamech). Všemi těmito událostmi a jejich sledem se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečně zabýval včetně rozboru konkrétních časových údajů vyplývajících z úředních záznamů založených ve správním spise a z výpovědí žalobce a svědků. Žalobce uvádí, že zásah trval celkem 1 hodinu 37 minut, nicméně jde o celkovou dobu zásahu počínající od oznámení na linku 158 do ukončení úkonů policie. Nejde tedy o časový úsek, po kterém by policie dorazila k žalobci a až poté započala úkony. Doba od ukončení jízdy žalobce do příjezdu policie k žalobcovu domu činila cca 10 minut a poté byly zahájeny úkony policistů směřující k výzvě, aby se žalobce podrobil vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem. Žalobcovo tvrzení, že od jeho příjezdu k domu č. X v obci Březůvky do příjezdu policie uplynulo 30 minut, je tedy nepravdivé a nevyplývá z důkazů provedených žalovaným.
33. V žalobcem uváděném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2012, č. j. 2 As 130/2011 – 63 jde o podobnou situaci, kdy byla Policii ČR svědky nahlášena podezřelá jízda, avšak v tehdy posuzovaném případě činila doba mezi ukončením jízdy a příjezdem policie cca 1 hodinu, po kterou se stěžovatel nacházel v restauračním

zařízení, kde po celou tuto dobu konzumoval pivo a destiláty. Nejvyšší správní soud uzavřel, že po hodině konzumace alkoholu nelze posuzovat účastenství v silničním provozu stěžovatele za bezprostřední. V uvedeném rozsudku však šlo o dobu mnohem delší než v nyní posuzovaném případě. V nyní posuzovaném případě doba od ukončení jízdy žalobce do příjezdu policie činila cca 10 minut, přičemž oznamovatel měl mezitím žalobci sdělit, že policisté jsou na cestě. K výzvě, aby se žalobce podrobil dechové zkoušce, došlo cca do 30 – 40 minut od oznámení podezřelé jízdy žalobce na linku 158. Je tedy zřejmé, že nyní posuzovaný případ se od výše uvedeného liší délkou doby uplynulé od ukončení jízdy řidičem, která je kratší než v případě posuzovaném v uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu. Žalobcem citovaná pasáž rozsudku „*k tomu, aby mohla být osoba vyzvána k předmětnému vyšetření, nezbytně nutné, aby tato osoba byla účastníkem provozu na pozemních komunikacích. Takovou osobou jistě bude i ten, kdo se zcela prokazatelně chystá nastartovat vůz a vyjet s ním na pozemní komunikaci. Bezsporu takovou osobou bude i osoba, která sice již ukončila jízdu na pozemní komunikaci, ale souvislost s provozem na pozemní komunikaci je stále ještě bezprostřední a není přetržena jinou děletrvající činností či dějem*“ svědčí naopak tomu, že v nyní posuzovaném případě stále šlo o souvislost s provozem na pozemní komunikaci, která nebyla přetržena jinou děletrvající činností či dějem, neboť mezi ukončením jízdy a předmětnou výzvou policistů uplynula jen krátká doba cca 10 minut.

34. Rovněž je nepřipadné i srovnání s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2016, č. j. 9 As 62/2016 – 34. V posuzovaném případě došlo k nehodě, byla tedy dána povinnost žalobce zdržet se požívání alkoholických nápojů. Zásadní okolností však bylo, že výzva policistů vůči řidiči byla učiněna až 3,5 hodiny po nehodě za situace, kdy tento již byl mezitím doma a požíval alkohol. Takový časový interval po jízdě Nejvyšší správní soud považoval již za natolik dlouhý, že k přerušení souvislosti s provozem na pozemních komunikacích došlo. Zde krajský soud opakuje, že v nyní posuzovaném případě časový interval od ukončení jízdy takto dlouhý nebyl, žalobce se nacházel v domě cca 10 minut, než na místo dorazila policejní hlídka.
35. Soud tedy uzavírá, že bezprostřední souvislost s provozem na pozemních komunikacích nebyla přerušena, a tedy k výzvě, aby se žalobce podrobil vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem, došlo ze strany policistů oprávněně, neboť byla učiněna vůči žalobci jakožto řidiči.
36. Povinnost zdržet se požívání alkoholických nápojů po ukončení jízdy, jak uvádí žalobce, skutečně ze zákona nevyplývá, vzhledem k tomu, že nedošlo ke škodě na zdraví nebo na majetku, nicméně jak uvedly i správní orgány, toto jednání žalobci nebylo kladeno za vinu. Vzhledem ke krátkému časovému odstupu od ukončení jízdy policisté pouze chtěli postupovat takovým způsobem, aby bylo zjištěno, zda žalobce řídil pod vlivem alkoholu či ne, a to prostřednictvím nejen dechové zkoušky, ale i opakované zkoušky žilní krve, přičemž takový postup je dle správních orgánů v podobných případech běžný. Žalobci tedy bylo kladeno za vinu pouze to, že zmařil možnost ověřit skutečnost, zda byl či nebyl při předcházející jízdě na pozemní komunikaci pod vlivem alkoholu.
37. O šikanozní výzvu ze strany policistů pak nejde v situaci, kdy tuto výzvu policisté učinili na základě svědectví oznamovatele, který považoval jízdu žalobce za podezřelou, a kdy žalobce sám přiznal, že vozidlo řídil. Je tak dána přímá souvislost s provozem na pozemních komunikacích, i souvislost časová, jak je uvedeno výše. Skutečnost, že

žalobce popíjel alkohol v době mezi ukončením jízdy žalobce a následným příjezdem policie, na který byl upozorněn oznamovatelem Novotným (toto tvrzení oznamovatele je rozporné s tvrzením žalobce, nicméně na posouzení časových souvislostí tato skutečnost nemá vliv), kdy uplynul časový úsek cca 10 minut, naopak vyvolává podezření, že žalobce započal s popíjením alkoholu záměrně, aby zmařil smysl a účel výzvy, obzvláště v kontextu s výpovědí oznamovatele, kterému měl žalobce před příjezdem policie sdělit, že před jízdou skutečně požil alkoholické nápoje. Domněnky žalobce o osobní mstě oznamovatele vůči žalobci jsou nedůvodné a rovněž byly správními orgány takto vyhodnoceny.

38. S ohledem na výše uvedený závěr, že výzva k vyšetření ke zjištění, zda žalobce nebyl ovlivněn alkoholem, byla oprávněná, lze dále uzavřít, že znaky skutkové podstaty byly naplněny. Žalobce byl v souvislosti s provozem na pozemních komunikacích vyzván policistou, aby se podrobil vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, přičemž tomuto vyšetření se podrobil odmítl. Uvedené ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) silničního zákona ve spojení s ustanovením § 125c odst. 1 písm. d) silničního zákona má preventivní charakter a zakládá právní domněnku, že v případě odmítnutí vyšetření řidičem je na takového řidiče hleděno, jako by byl pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky. K naplnění skutkové podstaty přestupku tedy postačuje pouze výzva učiněná policistou a odmítnutí vyšetření ke zjištění, zda řidič nebyl ovlivněn alkoholem, přičemž v posuzovaném případě není sporu o tom, že výzva policistou byla učiněna řádně, stejně jako bylo žalobcem učiněno odmítnutí podrobit se vyšetření, přičemž záznam o odmítnutí tohoto vyšetření žalobce podepsal, jak vyplývá ze správního spisu.
39. Žalobce dále namítal, že žalovaný na základě provedených důkazů došel k nesprávným skutkovým zjištěním a porušil zásadu *in dubio pro reo*. Správní orgán I. stupně dále odmítl provést důkazy svědeckými výpověďmi, které navrhl žalobce. K této námitce krajský soud uvádí, že povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, bod 18).
40. Obecný požadavek na souladnost přestupkového řízení s limity ústavněprávními a mezinárodními však neopravňuje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti přestupkového řízení byl použit takový výklad, který by fakticky bránil efektivnímu postupu. Jinými slovy řečeno, interpretace omezujících pravidel procesu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání. V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, N 81/18 SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat, jak s těmito tvrzeními,

tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit

a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68).

41. Jak dále vyplývá z judikatury Ústavního soudu o tzv. „opomenutých důkazech“ (která se sice primárně vztahuje na rozhodnutí obecných soudů, ale je možno ji vztáhnout přiměřeně i na rozhodnutí správních orgánů), např. z nálezů Ústavního soudu ze dne 4. 9. 2002, sp.zn. I. ÚS 113/02, „(...) soud sice není povinen provést všechny navržené důkazy, avšak musí o vznesených návrzích rozhodnout a - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal. Jestliže tak neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté Listiny [...]. Důkazy, jimiž se soud při postupu nezabýval, proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho protiústavnost.“
42. Lze sice souhlasit s obecnou tezí, že správní orgány jsou povinny samy vyhledávat a opatřovat si důkazy a podklady pro svoje rozhodnutí. Nelze však z této teze současně dovodit, že i v případě, kdy správní orgány nemají žádné důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních a o jejich právním posouzení, jsou přesto povinny pokračovat v pořizování dalších důkazů a podkladových dokumentů v závislosti na vůli přestupce. Přestupkové řízení je založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Opačný výklad by mohl paradoxně znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu by nikdy nemohla skončit (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2007, č. j. 2 As 93/2006–84). K provedení jiných žalobcem navrhovaných důkazů by byl správní orgán povinen přistoupit pouze tehdy, pokud by ve věci zůstávaly významné skutkové pochybnosti, respektive by skutková zjištění správních orgánů byla žalobcem rozumným způsobem zpochybněna. Tato situace však v řešeném případě nenastala. Správní orgány se s návrhy žalobce, jakož i jeho jednotlivými námitkami, ve svých rozhodnutích zabývaly a jasně a dostatečně zdůvodnily, proč jim nepřisvědčily.
43. Žalobce dále zpochybňoval použití úředních záznamů jako důkazů ve správním řízení. Význam úředního záznamu spočívá v přestupkovém řízení v tom, že na jeho základě si může správní orgán předběžně vyhodnotit význam případné svědecké výpovědi dané osoby z hlediska skutečností, které je třeba v konkrétním řízení o přestupku prokazovat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013–27). Úřední záznam lze v přestupkovém řízení použít, a to například v případě rozporů mezi výpovědí svědka nebo obviněného a obsahem úředního záznamu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73, kde se Nejvyšší správní soud odklonil od přísnější judikatury trestněprávní). Úřední záznam může být dokonce přijat i jako listinný důkaz za situace, kdy skutečnosti v něm

uvedené není objektivně možno prokázat jiným důkazem, typicky výpovědí obviněné osoby či svědků (v tomto smyslu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2012, č. j. 2 As 67/2011 - 89).

44. Z povahy úředního záznamu jako jednostranného úkonu správního orgánu tedy vyplývá, že pachatele přestupku nelze postihnout výhradně na základě úředního záznamu, aniž by byly proti přestupci jakékoliv jiné důkazy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115). V nyní řešené věci však proti žalobci existovaly další důkazy, zejména pak svědecké výpovědi oznamovatele přestupku M. N. a zasahujících policistů J. Š. a Z. Č., a rovněž výpověď žalobce, tedy důkazy, jež nemají pouze zprostředkovanou vypovídací hodnotu, a které právě ve spojitosti s údaji z úředních záznamů činily skutkovou situaci naprosto jasnou. Krajský soud proto souhlasí s tím, že správní orgány pomocí těchto důkazů zjistily skutkový stav věci, o němž neměly žádné důvodné pochybnosti, a prokázaly, že se žalobce dopustil daného přestupku. Stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Hodnotily-li správní orgány popsané důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, mohly dospět k jedinému možnému logickému závěru, a to že se žalobce uvedeného přestupku dopustil.
45. Soud tedy uzavírá, že v projednávané věci bylo dostatečným způsobem prokázáno naplnění skutkové podstaty řešeného přestupku a bylo s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že žalobce uvedený přestupek spáchal, jak je uvedeno v rozhodnutích žalovaného i správního orgánu I. stupně. V daném případě je důkazů dostatek a samy o sobě tvoří uzavřený a žalobcem relevantním způsobem nijak nezpochybněný uzavřený celek. Lze tedy shrnout, že výhrady žalobce ke zjištění skutkového stavu vyhodnotil krajský soud jako zcela nedůvodné. Krajský soud je přesvědčen, že skutkový stav byl náležitým způsobem ozřejměn již v řízení před správními orgány.

VI. Závěr a náklady řízení

46. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
47. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
48. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
49. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. května 2022

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce